

Sygn. akt II KK 165/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **M. P.**

skazanego za przestępstwo z art. 199 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
w dniu 21 kwietnia 2022 r., kasacji obrońcy
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 18 sierpnia 2021 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 15 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. z 18 sierpnia 2021 r. – którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z 15 grudnia 2020 r. skazujący M. P. za czyn z art. 199 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności i orzekający wobec niego środek karny z art. 41a § 2 i 4 k.k. – złożył obrońca, podnosząc 4 zasadnicze zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenia prawa procesowego oraz – alternatywnie, z ostrożności procesowej – 4 dalsze zarzuty, w tym dwa obrazy praw materialnego, jeden obrazy prawa procesowego i jeden rażącej niewspółmierności kary.

Prokurator Rejonowy w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Dwa pierwsze zasadniczej natury zarzuty, eksponujące zaniechanie przez Sąd *ad quem* wszechstronnej kontroli odwoławczej (art. 433 § 2 k.p.k.), a dokładniej bezkrytyczne zaaprobowanie oceny zeznań pokrzywdzonego K. K. oraz odstąpienie od odniesienia się do tez apelacyjnych podważających ocenę zeznań M. O., C. W., M. L. i K. A., należało potraktować jako w istocie zawołowaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Nie mogła się ona powieść, jako że Sąd odwoławczy problematyce wiarygodności pokrzywdzonego poświęcił wiele uwagi i wykazał, iż w jego prawdomówność nie sposób powątpiewać. Zgodził się również w sposób dorozumiany z dokonaną przez Sąd *a quo* krytyczną oceną wymienionych w drugim zarzucie kasacyjnym relacji 4 świadków, ale też autor kasacji nie sformułował w tym zakresie poprawnego zarzutu (ograniczył się do luźnych uwag w uzasadnieniu środka odwoławczego).

Trzeci zarzut kasacyjny, podnoszący wprost pod adresem Sądu odwoławczego obrazę art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z określonymi przepisami prawa europejskiego, stanowił swoiste nieprzyjęcie do wiadomości przez obrońcę normy wyrażonej w art. 519 k.p.k., skoro nie powiązał go z zarzutem naruszenia reguły procesowej obligującej Sąd drugiej instancji do rozważenia tej kwestii.

Co do czwartego zarzutu kasacyjnego wystarczyło odnotować, że sam fakt wprowadzenia formularzy uzasadnienia wyroku (art. 99a § 1 k.p.k.), które zostały skonkretyzowane w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 5 grudnia 2019 r. (Dz.U. poz. 2349), nie może być automatycznie odczytywany jako naruszenie standardu rzetelnego procesu karnego (zob. wyr. SN z 16 kwietnia 2021 r., V KA 1/20).

Przechodząc do tzw. zarzutów alternatywnych, podniesionych z ostrożności procesowej, trzeba stwierdzić, że trzy pierwsze z nich bazowały na założeniu – skądinąd nieprawdziwym – iż pokrzywdzony w chwili czynu miał już ukończone 18 lat. Ustalenie w tej mierze, dokonane w sposób poprawny, było jednak odmienne.

Sąd *a quo* wyraźnie podał (co zaakceptował Sąd odwoławczy), że czyn niewątpliwie miał miejsce przed ukończeniem przez K. K. 18 roku życia. Zatem w rozważanym przypadku M. P. dopuścił się seksualnego wykorzystania stosunku zależności na szkodę małoletniego, a więc czynu określonego w art. 199 § 2 k.k., co wykluczało możliwość przyjęcia ustania karalności wskutek przedawnienia.

Ostatni zarzut kasacyjny kwestionujący wysokość kary, bez odniesienia się do przepisów prawa mających charakter obligatoryjny, ewidentnie kolidował z zakazem przewidzianym w art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.